

Z KNIHY SOCIÁLNÍ HYMNY

Oh, lásko, přicházíš
jak slunce teplý paprsek
ty, která našich stínů
ty, která obnovuješ
vždy znovu a znovu
ty, která přicházíš
a z něho vyprovokuješ
oh, lásko pohlaví,
přesá tě pozdraví
ti hymna ti křesť
i tehda,
až poslední kletba
vykřikne k slunci

Oh, lásko, nepřijímáš
ty, která západem
jdeš stejně čí
jak slas mezi

Tisíce spínají
tění, v nichž
pro slepý
tění, v nichž
tění, v nichž
tění, v nichž
oh, lásko, marnými
marnými
ty znovu a
a bečes si
vítězně ber
a v zpárny

Oh, lásko, nad pokrčení ramen drobných pesimistů
 jak slunce teplý paprsek tiše povznesená,
 oh, lásko, probleskující i z legendárních Kristů,
 ty, která našich stínů běloskvoucí stěna,
 5 ty, která renouveau sladké našich uštvaných duší,
 vždy znovu a znovu se vracející pozlatit jejich smutky,
 ty, která přicházíš s polibkem, když nejméně člověk tě tuší,
 a z něho vyprovokuješ divoce jasné skutky,
 oh, lásko pohlaví,
 10 píseň tě pozdraví
 či hymna či křeč nebo vzlyky
 i tehdá,
 až poslední kletbu či poslední díky
 vykřikne k slunci poslední člověk.

15 Oh, lásko, nejhanebnějším lidstvem nezdolaná,
 ty, která zápachem dnešních močálů
 jdeš stejně čistá v stejném zápalu,
 jak šlas mezi krásnými těly prvního lidského rána.

20 Tisíci špinavých manželství chtějí tě pokáleti,
 těmi, v nichž otrokem žena je, zakoupeným hanebnou
 pro slepý instinkt a marná plození dětí,
 těmi, v nichž muž je strom, jenž bouří láme se v půli,
 těmi, v nichž oba jsou otroky, zločinci z bídy a žalu,
 těmi, v nichž obchod byl udělán z nejspodnějšího kalu, —
 25 oh, lásko, marnými zločiny marně vypuzovaná,
 marnými blasfémii marně štvaná,
 ty znovu a znovu se vracíš
 a beřeš si to, co ztrácíš,
 vítězně beřeš si na stezkách nedovolené ctnosti
 30 a v zpurných činech krásné statečnosti,

a odměňuješ se za všechna příkoří
tím nejkrásnějším, co gesto tvé vytvoří,
to nemanželskými dětmi plavé krásy,
géniji zítřka.

35 V doupatech prostitute chtějí tě udupati,
ženouce bláznivým tlakem zákonů, předsudků, choutek
opilost mužů na těla automatických loutek,
ženouce těla, aby se bez tebe objímala
a kupovala se a koupiti se dala, —
40 oh, lásko, slyšíš jen srdce pláč,
když procitne pozdní spáč
a neukojen blouzní znovu
o tvou ruku hebkém gestu,
o polibku tvém, o tvém slovu,
45 o vonných květech, které házíš v cestu,
ty neprodajná.

Oh, lásko, zapovězená dcerkám buržoazie,
jež skleník zahřívá pro vilnost gurmána!

50 Oh, lásko, rdousená spáry hierarchie
na ložích, jež v samotě trnům jsou vystlána!

Oh, lásko, jásající na polích, na lukách,
rozkvetlá jabloni, zpívající ptáku!

Oh, lásko předměstí, tiše žhnoucí v tmách,
štkající klavíre, krvavý máku!

55 Z hor modrých obzorů,
slyš, píseň hovorů
o víře a naději naší.
Roste tam lavina,
náruč svou rozpíná,
60 stín z čistého čela plaší.

Oh, tajná vzpruho velikých činů,
zářivé pozadí země nejlepších synů,
hle, lámou se okovy,
vysýchá slina,
na kandelábrech bulvárů a topolech silnic
65 houpá se provaz, v němž zahyne stohlavá Vina,
jež chtěla tě vyhnati, nečistě smilnic,
jež chtěla tě prodati, jak prodává tvé děti,
a chystala svátek tvého stětí,
70 mamonu děvka.

Oh, lásko, kterás rostla všemi kulturami,
v nich rozleptávajíc omyly a klamy,
v nich zúrodnujíc půdu pro nové vegetace,
75 tys jejich nejlepším vínem svou sílu napájela
a linie své krásy zjemňovala sladce,
že stejně silná jako delikátní, divoká a vřelá
jdeš v slavnou budoucnost.

A jako nikdy předtím nezdolně a hrdě
za práva svá, za svobodu svou bijící se tvrdě
80 jdeš v slavnou budoucnost.

A s tebou jde náš sen, lásko svobodná a čistá,
o šťastných párech sen v slunci tancujících
na zemi rozkvetlé, jež volná je a jistá
každému člověku.

Buď, válko, zdráva! Nechť hřímají děla,
 nechť země rudne a kouří krví člověka,
 nechť výbušných látek expanze hromová a skvělá
 vysílá prudce k nebesům zdiva odvěká.

5 Buď, válko, zdráva! Nechť tančí hrozní šílenci
 při rudých smolnicích, když noc jde po bojišti;
 nechť vlastní krve krůpěje si vítěz nese na věnci,
 nechť řádí mor a ocel zlomená v ranách blyští.

10 Buď, válko, zdráva, zdráva, zdráva,
 kde hadrem barevným se mává,
 až krví ztučníš v rozměr monstruézni!

Buď, válko, zdráva, zdráva, zdráva,
 kde šaškům kyne dravčí sláva,
 ať loutna pokojná u krbu již nezní!

15 Je člověk ještě zvíře včerejší.

Jak tygr dávno sytý, jenž se dále vrhá
 na zvíře úzkostlivé, jemuž kyne pramen,
 a po tropické půdě vřelou krví mrhá
 v zákeřných očích maje nesmyslný plamen,
 20 v palácích velkoměst, hle, jiný dravec číhá.

V kalkulech šílených a stejně geniálních jako
 hanebných
 nad krví plodných národů chřípí mlsně zdvihá,
 a každá cifra v nich je blasfemický smích,
 jež miliónů pán v tvář vrhá lidskosti.

25 O poklad uhlí, rud a drahokamů,
o sílu otroků v mužné plnosti,
o plody velkých námah, věr, zápalů a klamů
krvavé kostky házejí se na strašlivých polích.

Je člověk ještě otrok včerejší.

30 Tisíce loutek poslouchají pány,
tisíce loutek hynou klamnou nenávistí,
tisíce loutek nesou v lazaret své rány,
tisíce loutek, muži... a smyslu nejsou si jisti.

35 Buď zdráva, válko! Zdráv buď, krvesmilný boji,
tvůj pohár krve ještě nepřetekl,
před oltářem tvým kněz tvůj ještě hrdě stojí,
a nutno, aby před špalkem posledních katů klekl.

40 Buď, válko, zdráva, zdráva, zdráva,
kde hadrem barevným se mává,
ve vřavě hesel pitomých najde člověk rozum!

Buď, válko, zdráva, zdráva, zdráva,
kde šaškům kyne dravčí sláva,
v potocích krve najde člověk sebe!

Neseme žhnoucí smolnice
 do ulic a na silnice,
 kde hnijí hříchy měst;
 my byli sta, jsme tisíce,
 5 jde s námi svatá vichřice,
 za námi svátek cest.

Teď hřímá naše píseň, duní pochod náš,
 a před ním tichne práce, modlitba i smích:
 to kráčí budoucnosti mocná přední stráž
 10 a všeobecná stávka zraje v ulicích.

Vy z dolů, hutí, továren,
 vy z černých polí, bílých stěn,
 je chvíle puklých pout;
 vy z lomů, skal a cihelen,
 15 vy davy mužů, davy žen
 jediný slijte proud.

A kopáč, cep a páku, rýč i kladivo
 do výše pozvedněte na ramenech svých:
 chce nová pravda bušit staré na zdivo
 20 a všeobecná stávka zraje v ulicích.

Františku Kupko, život chceme,
za ním a v něm jen kupředu jdeme;
příteli z kraje seinského,
vid', život dá tolik krásného
a ledacos ovšem k tomu.

5

Ledacos hořkne rozlitou žlučí,
ledacos raní, ledacos zmučí.
Dnes rozkoší jat objímáš
a zítra rány v duši máš
a lidský hmyz tě štípe.

10

A provokuje ke kopanci.
Tak pomalu jsme jeho psanci.
Mlčením lidé zabíjí
a jiní tě pochvalou poblíží
a jiní zákeřně bodnou.

15

Však my se mstíme, přísaháme,
že všechno všem zas nazpět dáme.
Příteli Kupko, malíři,
jed neseme na pěkném talíři,
jed pro psy a jejich pány.

20

Psí zuby po psech jen se ženou,
psí hřbety devótně se klenou,
psy bůh má, král a boháči;
psi všichni v jednom chomáči
nám zatarasují cestu.

25

Tvá druhá vlast má také svoje
a pro ně mnohou jámu hnoje,

30 ač dobří jsou u vás metaři.
(To dílo se teprve podaří,
až přijde plamenné koště.)

35 Však, Františku Kupko, nechod' domů,
bys nikdy nezřel, u sta hromů!
těch našich domácích českých psů,
psů černožlutých, rudých psů,
psů červenobílých, černých psů
a pak těch s doktorátem.